

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10.09.1993, sp. zn. 5 To 47/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:5.TO.47.1993.1

Číslo: 17/1994

Právní věta: Při rozhodování o způsobu výkonu trestu nelze přihlížet ke skutečnosti, že obžalovaný byl ve výkonu trestu odnětí svobody, jestliže šlo o trest uložený za čin, který v době tohoto rozhodování již není trestným činem. Poznámka redakce: I když v dané věci šlo o aplikaci ust. § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák., ve znění účinném do 31.12.1993, má uvedená zásada platnost i za účinnosti zákona č. 290/1993 Sb.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 10.09.1993

Spisová značka: 5 To 47/93

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Výkon trestu odnětí svobody

Předpisy: 140/1961 Sb. § 39a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 17

Při rozhodování o způsobu výkonu trestu nelze přihlížet ke skutečnosti, že obžalovaný byl ve výkonu trestu odnětí svobody, jestliže šlo o trest uložený za čin, který v době tohoto rozhodování již není trestným činem. 1)

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 9.1993 sp. zn. [5 To 47/93](#))

Vrchní soud v Praze zamítl odvolání krajského prokurátora v Hradci Králové proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. května 1993 sp. zn. 1 T 66/92.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní E. S. a B. S. uznáni vinnými každý trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., a odsouzeni každý podle § 222 odst. 1 tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na tři roky, se zařazením do první nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. Oběma obžalovaným bylo podle § 72 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zák. uloženo ústavní protialkoholní ochranné léčení. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo rozhodnuto, že jsou povinni

zaplatit státu na účet Okresního úřadu v Pardubicích regresní náhradu - obžalovaná E. S. 6000 Kč a obžalovaný B. S. 5700 Kč.

Podle zjištění Krajského soudu se obžalovaní dopustili trestných činů v podstatě tím, že 21. 6. 1992 kolem 22.00 hodin, ve svém bytě v Pardubicích, Havlíčkova 84, se vzájemně v podnapilém stavu fyzicky napadli, po předchozí slovní hádce, tak, že nejprve obžalovaná E. S. kuchyňským nožem o celkové délce 22 cm a s délkou čepele 11,5 cm bodla obžalovaného B. S., svého manžela, do pravé poloviny hrudníku, čímž mu způsobila bodnou ránu v druhém mezižebří v blízkosti hrudní kosti, pronikající do pravé plíce, s hospitalizací do

10. 7. 1992 a s dalším léčením, odpovídajícím pracovní neschopnosti v trvání šesti týdnů, přičemž trvalým následkem tohoto zranění se stala lehká ventilační porucha, a poté obžalovaný B. S., když nůž vytrhl obžalované E. S. z ruky, zaútočil na ni tímto nožem, a způsobil jí bodnou ránu do hrudní stěny vlevo, v oblasti levého prsu, pronikající do podkoží, bodnou ránu v nadbřišku, pronikající do dutiny břišní a jater, bodnou ránu v levém podbřišku pronikající do dutiny břišní a protínající na třech místech tenké střevo, řeznou ránu v levém třísele, pronikající do podkoží, řeznou ránu levého předloktí, pronikající do podkoží a odříznutí špičky nosu v průměru 1 cm, s hospitalizací do 9. 7. 1992 a s dalším léčením odpovídajícím pracovní neschopnosti v trvání šesti týdnů.

Proti rozsudku podal odvolání krajský prokurátor v Hradci Králové v neprospěch obou obžalovaných. Namítl, že Krajský soud měl jednání obou obžalovaných posoudit shodně s obžalobou jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 219 odst. 1 tr. zák. Krajskému soudu vytkl, že při hodnocení subjektivní stránky obou činů jednostranně přihlížel jen k výpovědím obžalovaných, a že nehodnotil povahu použité zbraně, s níž byly oba útoky provedeny, intenzitu, se kterou na sebe oba obžalovaní vzájemně útočili, umístění ran do těch částí těla, kam byly rány ze strany obou obžalovaných vedeny, apod. V závěru odvolání krajský prokurátor navrhl, aby Vrchní soud zrušil napadený rozsudek, a aby vrátil věc Krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Vrchní soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl prokurátor podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, a shledal, že odvolání není důvodné.

V posuzované věci bylo provedeno řízení, v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. Krajský soud vykonal všechny dostupné důkazy nutné pro zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. Na tomto podkladě Krajský soud vyvodil z důkazů odpovídající skutková zjištění. Tato zjištění jsou úplná a správná, a krajský prokurátor proti nim v odvolání ostatně ani nic nenamítal.

Správně zjištěný skutkový stav Krajský soud v souladu se zákonem posoudil u obou obžalovaných jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák. Zranění, která si obžalovaní vzájemně způsobili, Krajský soud správně považoval za těžkou újmu na zdraví podle § 89 odst. 7 písm. e),

ch) tr. zák. Úmyslné zavinění ve vztahu k tomuto následku Krajský soud u každého z obžalovaných dovodil správně z povahy posuzovaného jednání, z charakteru zbraně použité k vzájemnému napadení, z intenzity obou útoků a z toho, proti kterým částem těla tyto útoky směřovaly.

Pokud se týká výroku o způsobu trestu, Vrchní soud uvedl: Rozhodnutí Krajského soudu o zařazení obou obžalovaných do první nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. je rovněž správné. Pro jiné rozhodnutí, které by se opíralo o ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák., nebyly důvody. Pro úplnost považuje Vrchní soud za nutné dodat, že nepřicházelo v úvahu zařadit obžalovanou E. S. do druhé nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. z důvodu, že v době od 14. 6. 1984 do

10. 5.1985 byla ve výkonu trestu odnětí svobody, který jí byl uložen za úmyslný trestný čin ve věci Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 3 T 1030/82. Obžalované byl uvedený trest uložen za trestný čin příživnictví podle § 203 tr. zák., ve znění zák. č. 53/1963 Sb. a č. 56/1990 Sb. Citované ustanovení bylo zrušeno zákonem č. 175/1990 Sb., a ustanovení o trestném činu příživnictví tudíž již není součástí trestního zákona. To má mimo jiné ten význam, že k odsouzení pro takový trestný čin, a k tomu, že obžalovaná pro tento trestný čin byla ve výkonu trestu odnětí svobody, není možno přihlížet při aplikaci ustanovení § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. v rámci rozhodování o způsobu výkonu trestu odnětí svobody. Byla-li obžalovaná ve výkonu trestu odnětí svobody za trestný čin, který ovšem v době rozhodování v pozdější trestní věci již není trestným činem, nelze ji zařadit do druhé nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. V takovém případě je správné zařazení do první nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák., přičemž by nebylo na místě, aby zařazení do první nápravně výchovné skupiny bylo opíráno o ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák. V posuzovaném případě nebylo možno zařazení obžalované do druhé nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. odůvodnit jejím odsouzením a výkonem trestu odnětí svobody ve věcech Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 3 T 251 /84 a Okresního soudu v Chrudimi sp. zn. 2 T 131/88, neboť v obou případech šlo o trest uložený za přečin proti pracovní kázi podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb.

1) Poznámka redakce: I když v dané věci šlo o aplikaci ust. § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák., ve znění účinném do 31. 12. 1993, má uvedená zásada platnost i za účinnosti zákona č. 290/1993 Sb.